

Na osnovu [člana 315.](#) tačka 3. Ustava Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, Predsedništvo Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije izdaje

**UKAZ
O PROGLAŠENJU ZAKONA O RATIFIKACIJI
KONVENCIJE MEĐUNARODNE
ORGANIZACIJE RADA BR. 131 O
UTVRĐIVANJU MINIMALNIH PLATA, S
POSEBNIM OSVRTOM NA ZEMLJE U
RAZVOJU**

Prolašava se Zakon o ratifikaciji Konvencije Međunarodne organizacije rada br. 131 o utvrđivanju minimalnih plata, s posebnim osvrtom na zemlje u razvoju, koji je usvojila Skupština SFRJ, na sednici Veća republika i pokrajina od 15. decembra 1982. godine i na sednici Saveznog veća od 30. decembra 1982. godine.

P br. 245
30. decembra 1982. godine
Beograd

Predsednik
Predsedništva SFRJ,
Petar Stambolić, s.r.

Predsednik
Skupštine SFRJ,
Raif Dizdarević, s.r.

**ZAKON
O RATIFIKACIJI KONVENCIJE
MEĐUNARODNE ORGANIZACIJE
RADA BR. 131 O UTVRĐIVANJU
MINIMALNIH PLATA, S POSEBNIM
OSVRTOM NA ZEMLJE U
RAZVOJU**

(Sl. list SFRJ - Međunarodni ugovori br. 14/82)

Osnovni tekst na snazi od 08/01/1983 , u primeni od 08/01/1983

Član 1.

Ratifikuje se Konvencija Međunarodne organizacije rada br. 131 o utvrđivanju minimalnih plata, s posebnim osvrtom na zemlje u razvoju, koja je usvojena 22. juna 1970. godine na zasedanju Generalne konferencije Međunarodne organizacije rada.

Član 2.

Tekst Konvencije u originalu na engleskom jeziku [\[1\]](#) i u prevodu na srpskohrvatskom jeziku glasi:

KONVENCIJA BROJ 131

KONVENCIJA O UTVRĐIVANJU MINIMALNIH PLATA, S POSEBNIM OSVRTOM NA ZEMLJE U RAZVOJU

Generalna konferencija Međunarodne organizacije rada koju je u Ženevi sazvaio Administrativni savet Međunarodnog biroa rada, održala je 54. zasedanje 3. juna 1970. godine.

Imajući u vidu uslove Konvencije o mehanizmu za utvrđivanje minimalnih nadnica, 1928. godine i Konvencije o jednakom nagrađivanju, 1951. godine, koje je viliki broj zemalja ratifikovao, kao i Konvenciju o mehanizmu utvrđivanja minimalnih nadnica (poljoprivreda) 1951. godine,

Smatrajući da su ove konvencije veoma značajne za zaštitu grupe radnika koji su u nepovoljnom položaju,

Smatrajući da je u sadašnjem trenutku neophodno usvajanje novog instrumenta kojim se dopunjuju ove konvencije i obezbeđuje zaštita radnicima koji imaju suviše niska primanja, instrumenta koji, iako opšteprimenljiv, poklanja posebnu pažnju potrebama zemalja u razvoju,

Pošto je odlučila da u okviru tačke 5. dnevnog reda zasedanja usvoji izvesne predloge u pogledu mehanizma za utvrđivanje minimalnih nadnica i problema u vezi s tim, s posebnim osvrtom na zemlje u razvoju, i

Pošto se saglasila, da ti predlozi dobiju formu međunarodne konvencije,

Usvojila je 22. juna 1970. godine sledeću konvenciju pod nazivom Konvencija o utvrđivanju minimalnih nadnica, 1970. godine.

Član 1.

1. Svaka članica Međunarodne organizacije rada koja ratifikuje ovu konvenciju

obavezuje se da će ustanoviti sistem minimalnih nadnica koji obuhvata sve grupe radnika čiji uslovi zaposlenja zahtevaju njihovu zaštitu.

2. Nadležni organ u svakoj zemlji, u saglasnosti i posle iscrpnih konsultacija sa zainteresovanim organizacijama poslodavaca i radnika, ako one postoje, odrediće grupe radnika koje treba da budu obuhvaćene zaštitom.

3. Svaka članica koja ratifikuje ovu konvenciju navešće, najčešće u prvom izveštaju o primeni ove konvencije koji se podnosi shodno članu 22. Ustava MOR-a, grupe radnika koje možda nisu zaštićene shodno ovom članu, uz obrazloženje zašto nisu obuhvaćene, i u svojim kasnijim izveštajima obrazložiće zakonsku primenu i praksu u odnosu na grupe koje nisu obuhvaćene, kao i to u kojoj meri se sprovodi ili se predlaže da se sprovede ova konvencija u odnosu na te grupe.

Član 2.

1. Minimalne nadnice imaju zakonsku snagu i neće se moći smanjivati, u slučaju da se ne primenjuju, odgovorno lice ili lica podležu odgovarajućim kaznenim ili drugim sankcijama.

2. U skladu sa odredbama stava 1. ovog člana, slobodu kolektivnog pregovaranja treba u potpunosti poštovati.

Član 3.

Prilikom utvrđivanja nivoa minimalnih nadnica, ako je to moguće i ako je u skladu sa odgovarajućom nacionalnom praksom i uslovima, neophodno je uzeti u obzir:

a) potrebe radnika i njihovih porodica, vodeći računa o opštem nivou plata u zemlji, troškovima života, davanjima iz socijalnog osiguranja i relativnom životnom standardu drugih društvenih grupa,

b) ekonomske faktore, uključujući zahteve ekonomskog razvitka, nivoe produktivnosti i potrebu da se postigne i održi visok nivo zaposlenosti.

Član 4.

1. Svaka članica koja ratifikuje ovu konvenciju stvoriće ili održavati mehanizam prilagođen nacionalnim uslovima i potrebama pomoću kog se mogu utvrđivati i povremeno usklađivati minimalne nadnice za grupe radnika obuhvaćene [članom 1.](#) Konvencije.

2. U vezi sa stvarenjem, funkcionisanjem i izmenom takvog mehanizma, treba predvideti iscrpne konsultacije sa organizacijama zainteresovanih poslodavaca i radnika, ili, ako takve organizacije ne postoje, sa predstavnicima zainteresovanih poslodavaca i radnika.

3. Kad god to odgovara prirodi mehanizma za utvrđivanje minimalnih nadnica, treba

omogućiti da u njegovoj primeni neposredno učestvuju:

- a) predstavnici zainteresovanih organizacije poslodavaca i radnika, ili, ako takve organizacije ne postoje, predstavnika zainteresovanih poslodavaca i radnika, na ravnopravnoj osnovi,
- b) lica u čijoj je nadležnosti zastupanje opštih interesa zemlje i koja su imenovana posle temeljnih konsultacija sa organizacijama zainteresovanih poslodavaca i radnika, ako te organizacije postoje, kada su takve konsultacije u skladu s nacionalnim zakonom i praksom.

Član 5.

Preduzeće se odgovarajuće mere, kao adekvatan sistem inspekcije dopunjen drugim potrebnim merama, radi obezbeđenja efikasne primene svih odredaba koje se odnose na minimalne nadnice.

Član 6.

Neće se smatrati da se ovom konvencijom revidira bilo koja postojeća konvencija.

Član 7.

Obaveštenje o formalnoj ratifikaciji ove konvencije dostavlja se generalnom direktoru Međunarodnog biroa rada radi registracije.

Član 8.

1. Ova konvencija obavezuje samo one članice Međunarodne organizacije rada čije su ratifikacije registrovane kod generalnog direktora.
2. Konvencija stupa na snagu 12 meseci od dana kad je generalni direktor registrovao ratifikacije dve članice.
3. Posle toga, ova konvencija stupa na snagu, za svaku članicu, 12 meseci od dana registrovanja njene ratifikacije.

Član 9.

1. Članica koja je ratifikovala ovu konvenciju može da je otkaže posle isteka 10 godina od dana kad je Konvencija prvi put stupila na snagu, aktom koji se dostavlja generalnom direktoru Međunarodnog biroa rada radi registracije. To otkazivanje stupa na snagu godinu dana od dana kad je registrovano.
2. Svaka članica koja je ratifikovala ovu konvenciju i koja, u toku godine posle isteka desetogodišnjeg perioda spomenutog u prethodnom stavu, ne iskoristi pravo otkazivanja predviđeno u ovom članu, biće obavezna za sledeći period od deset godina, a posle toga može da otkaže ovu konvenciju po isteku svakog perioda od

deset godina, pod uslovima predviđenim u ovom članu.

Član 10.

1. Generalni direktor Međunarodnog biroa rada obaveštava sve članice Međunarodne organizacije rada o registraciji svih ratifikacija i otkazivanja koje su mu dostavile članice Organizacije.

2. Prilikom obaveštavanja članica Organizacije o registraciji druge ratifikacije koja mu je dostavljena generalni direktor će skrenuti pažnju članica Organizacije na datum stupanja Konvencije na snagu.

Član 11.

Generalni direktor Međunarodnog biroa rada, shodno [članu 102.](#) Povelje Ujedinjenih nacija, dostavlja generalnom sekretaru Ujedinjenih nacija, radi registracije, potpune podatke o svim ratifikacijama i otkazivanjima koje je on registrovao, u skladu sa odredbama prethodnih članova.

Član 12.

Kada to bude smatrao potrebnim, Administrativni savet Međunarodnog biroa rada podneće Generalnoj konferenciji izveštaj o primeni ove konvencije i razmotriće da li je poželjno da se na dnevni red Konferencije stavi pitanje njene celovite ili delimične revizije.

Član 13.

1. Ako Konferencija usvoji konvenciju kojom se ova konvencija revidira u celini ili delimično, tada, ako novom konvencijom nije drugačije predviđeno:

a) ratifikacija nove revidirane konvencije od strane jedne članice, bez obzira na odredbe [člana 9.](#) ove konvencije, povlači ipso jure neposredno otkazivanje ove konvencije ako i kada nova konvencija kojom se vrši revizija stupi na snagu,

b) na dan stupanja na snagu nove revidirane konvencije, ova konvencija prestaje da bude otvorena za ratifikaciju od strane članica.

2. Ova konvencija u svakom slučaju ostaje na snazi u svom sadašnjem obliku i sadržaju za one članice koje su je ratifikovale, ali nisu ratifikovale revidiranu konvenciju.

Član 14.

Engleska i francuska verzija teksta ove konvencije je podjednako punovažna.

Gorenavedeni tekst je autentičan tekst Konvencije koju je propisno usvojila Generalna konferencija Međunarodne organizacije rada na 54. zasedanju održanom u

Ženevi i zaključenom 25. juna 1970. godine.

U potvrdu čega su 25. juna 1970. godine potpisali

Predsjednik Konferencije,

V. Manickvasagam, s.r.

Generalni direktor Međunarodnog biroa rada,

Wiifred Jenks, s.r.

Tekst ove konvencije verodostojna je kopija teksta koji su svojim potpisima autorizovali predsjednik Međunarodne konferencije rada i generalni direktor Međunarodnog biroa rada.

Potvrđuje se da je kopija verodostojna i potpuna.

Za generalnog direktora Međunarodnog biroa rada

Član 3.

Ovaj zakon stupa na snagu osmog dana od dana objavljivanja u "Službenom listu SFRJ".

NAPOMENA EKSPERT-a:

^[1] Tekst na engleskom jeziku nije prikazan.